

Kelly imája

Írta: **Lori Fuller Sosa**

Egyházi folyóiratok
(Igaz történet alapján)

Kelly és az anyukája odasétált ahhoz az egyházi épülethez és szétnézett. Gyönyörű épület volt, körülötte pálmák ringatóztak. A tábláján ez a felirat állt: „Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza”. Három nyelven: malájul, kínaiul és angolul!

Kelly nem sokat tudott Jézus Krisztusról. Istentiszteleten sem járt még soha. Az anyukája barátjánője, Li Leen, ide szokott járni. Meghívta Kellyt és az anyukáját, hogy ők is menjenek vele.

Amikor bementek, az emberek rájuk mosolyogtak és köszöntek nekik. Mindenki annyira kedves volt! Kelly és Anyu felment Li Leen nyomában az emeletre, egy nagy terembe. Li Leen azt mondta, hogy ezt kápolnának nevezik.

Kelly leült Anyu és Li Leen mellé az egyik széksorba, és hamarosan elkezdődött a gyűlés. Hallgatta a zenét. Tetszett neki, amit közben érzett, még ha nem is ismerte a szöveget.

A gyűlés végén felállt egy nő, hogy imát mondjon. Kelly körülnézett: mindenki összefonta a karját és becsukta a szemét. Továbbra is valami nagyon jó érzése volt legbelül. Mégis *mi* lehet ez? Különbözött mindattól, amit korábban érzett.

Amikor később hazaindultak, Kelly elmondta Anyu-nak, hogy mit érzett az ima alatt.

„Hát, én nem érzem semmi különöset” – mondta Anyu.

De Kelly folyton arra gondolt, amit az istentiszteleten érzett. Tetszett neki az ima és mindaz, amit Jézusról hallott.

„Taníthatnának engem a misszionáriusok? – kérdezte Kelly Anyutól. – Szeretnék többet megtudni.”

„Ha ezt szeretnéd, hát persze” – felelte Anyu.

A misszionáriusok megtanították Kellynek, hogyan imádkozzon és hogyan olvassa a szentírásokat. Tanították Jézusról és arról, hogy mennyire szeret minket. Kellynek tetszett, amit tanult.

Egy nap a misszionáriusok megkérték egy különleges feladatra.

„Megpróbálsz a hét során imádkozni?” - kérdezte Parker elder.

Mindeddig Kelly csak a misszionáriusokkal imádkozott, de egyedül is szeretne volna megpróbálni. Tudta, hogy Mennyei Atya mindig figyel rá és szeretne hallani felőle.

„Megteszem” – ígérte.

Másnap különleges nap volt az iskolában: Kelly

énekelni készült egy versenyen! Megtanult egy gyönyörű új kínai éneket. Kemény munka volt megtanulni a kottát és begyakorolni a dalt. Egyre csak gyakorolt és gyakorolt és gyakorolt.

Most pedig, amikor eljött az idő, hogy előadja, Kelly ideges volt. Elővette a zsebéből azt a képet Jézusról, amelyet még reggel tett be az iskolai egyenruhájába. Úgy döntött, elmond egy imát, ahogy a misszionáriusok megmutatták. „Mennyei Atyám! Kérlek, segíts megszabadulni az idegességtől – imádkozott. – Jézus Krisztus nevében, amen.”

Aztán kilépett a színpadra. Végignézett a közönség sorain és a zsűrin. A zsebében lévő Jézus-képre gondolt, és egy kicsit jobban érezte magát. Vett egy mély levegőt, és énekelni kezdett.

Minden szót pont úgy énekelt ki, ahogy begyakorolta. Amikor az utolsó hangot is elénekelt és meghajolt, Kelly tudta, hogy Mennyei Atya meghallgatta az imáját, és segített neki.

Mosolyogva sétált le a színpadról. Már alig várta, hogy elmondja a misszionáriusoknak, hogy mi történt. Tudta, hogy ezentúl mindennap szeretne imádkozni. ●

